Моя доле, важка доле,
Щоб ти луснула була!
Щоб од мене в чисте поле
Ти назавжди утекла!
Чом же ти, похмура й люта,
Мені щастя не даєш?
Чом, гірка, немов отрута,
Мені смерті не пошлеш?
Так мене постійно мучиш,
Ніби душу в пеклі чорт;
Так ти серце моє сушиш,
Що вже висох я, мов хорт!
Не даєш ти супокою
Ні вночі, ні вдень мені.
Тінь небіжчика! За мною
Водиш помисли сумні.
Де не вирвусь, не полину,
Щоб хоч трохи ліпше жить,
Позад себе оком кину —
Моя доля вже біжить.
Скрутить, збурить, скаламутить,
Наче воду хто колом,
І нашле біду, й засмутить
Неочікуваним злом.
І життя немилим стане —
Згинути б мені ту ж мить!
А на серці – рани, рани,
Так болить воно, болить.
І так хочеться упасти
Десь у прірву, в тьму ночей,
Щоб не бачити – пропасти —
Ані сонця, ні людей!
Ось так доля, моя доля,
Щоб ти луснула була!

Щоб од мене в чисте поле
Ти назавжди утекла!

15 липня 1904 р.